

„: uag i : agurjui : uag : ag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :
: uag : uag : uag : uag : uag :
: uag : uag : uag : uag : uag :

„uag : uag : uag : uag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :
: uag : uag : uag : uag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :

„: uag : uag : uag : uag : uag :
: uag : uag : uag : uag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :

„uag : uag : uag : uag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :
: uag : uag : uag : uag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :

„uag : uag : uag : uag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :
: uag : uag : uag : uag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :

„uag : uag : uag : uag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :
: uag : uag : uag : uag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :

„uag : uag : uag : uag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :
: uag : uag : uag : uag : uag :
'vavd' uam : ag : uag : uag : uag :

Warningen.

Jag stod för spegeln, för att kamma
Mitt långa, långa bruna hår;
Men med detsamma infom Mamma,
Och sad: "du jemt vid spegeln står!"

Och håret swallade fring barmen,
I tårar slöjades min blick,
Och med min zittera uppå armen
Bedröfwad jag åt ängen gick.

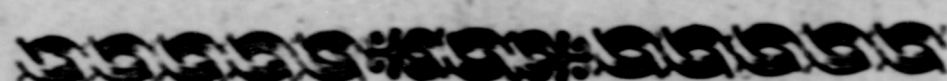
Der tillrade, i skydd af alen,
Den klara källans silfvertår;
"Här," tänkte jag, "i lugna dalen,
Du säkert ensam wara får."

"Om du blott ej är följd af Mamma,
Kan du i källan speala dig!"
Jag sade . . . Hu! och i detsamma
Jag hörde någon bakom mig.

"Åh — war ej rädd, förtjusarinna!
På ängen aldrig Mamma går:
Der kan man bara blommor finna,
Såst man som dig, dem sällan får!"

En Yngling stod, när jag mig wände,
Framför min blick så underfön;
Men we! hör endast hroad som hände:
Han bad mig om sin hittarlön.

Förwirrad gaf jag honom handen,
Den höljde heta kyskars ström:

LIII

Calmar Regemente

vid dess afresa från Calmar till Skå-
ne den 10 Juni 1848. Af Karl
Kullberg.

Jag ser en son. Ur nattens dunkla dimma
Vår stridens dag för Swens härar opp.
Erekrönte hjälmur gladt i solen glimma
Och hjertan slå af kamplyst och af hopp.
Och blågul fana wecklar ut sin tunga
I morgonwinden, der den släktar swal,
Och ikring berg och dal, med wäldig luga,
Kanonen rpeer fram sin strids-signal.

Ja under ryttar-skaror jorden gungar.
Af tunga krutmöln skymmes solens glans
Ur blanka eldgap döden blodigt liungar
Bland täta leder förddar swärd och lans.
Men slutna stå de Swenska bataljoner,
En lefwande, öfwerstigit wall,
Och deras hurrarop, i djupa toner,
Ger återstwar åt krigstumultets stall.

Men främst bland dödarne, men främst i faran,
En högwert trupp blågula fanan bär.
Den Swenska häfden känner wäl den faran,
Det Calmar regemente är.